

Công chúa

Nguyễn Quang Vinh

Tôi nép mình bên gốc ổi già nhìn Công Chúa của tôi đang uốn ẹo đi tới góc vườn, nơi có chú mèo đen lông đen đang lấp ló đứng nhìn.

Tôi gọi con mèo tam thể nhà mình bằng cái tên Công Chúa, bởi nó rất đẹp. Bộ lông trắng đen vàng óng ánh như tơ, đôi mắt, khuôn mặt, cả chiếc đuôi dài mượt... tất cả đều toát lên vẻ kiêu sa, quyền quý của một chú mèo giống tốt, lại được chăm sóc, nuôi nấng kỹ càng. Mới ngày nào mua về nó chỉ bé như nắm tay, giờ đã là một nữ mèo sung sức, vóc dáng mạnh mẽ, đầy đặn. Công Chúa đã đến kỳ tìm bạn tình. Nhưng tôi không ngờ, người bạn tình đầu tiên của nó lại là thằng mèo đen này. Một thằng mèo đen chẳng biết nó lôi kéo từ đâu về đây, gầy gò, bộ lông đen dựng ngược, khuôn mặt nhọn hoắt, bộ râu già nua, vênh lên một cách hợm hĩnh và thô tục.

Chưa hết, thằng này trông rất cáu bẳn, thậm chí khi đến với bạn gái mình mà nó cũng không mấy may để ý đến sắc phục, bằng chứng là trên sống lưng xương xóc còn bết đầy những vết bùn nhơ. Nó đáp từ những tiếng gọi âu yếm của Công Chúa bằng một thứ âm thanh khàn, đục, nhát gừng. Thằng mèo đen đúa và cáu bẳn ấy gác cả hai chân lên một đụn đất, cái đuôi dài của nó thả hờ một cách không ý tứ lên đám đất ướt. Nó giương mắt nhìn Công Chúa không ra vẻ thân thiện, cũng chẳng ra vẻ chú ý, mặt nghếch lên, mấy sợi lông bạc và cứng ngo nguậy trông có vẻ khó chịu hơn là đang bị quyến rũ.

Nhưng Công Chúa của tôi không để ý đến hình thức của thằng bạn tình, thậm chí cũng không hay biết tôi đang rình rập cuộc tình đầu tiên của nó bên gốc ổi. Hình như nó đã quên hết mọi thứ trên đời. Có lẽ với Công Chúa, bây giờ chỉ còn lại thằng bạn tình ấy thôi và nó đang ra sức ve vãn, thuyết phục, cảm dỗ. Công Chúa thả lỏng người, bước đi những bước chân nhún nhảy, kiêu sa, phô diễn tấm thân dài, óng mượt lông, vờn như cá cảnh trước mặt bạn tình. Công Chúa vừa bước xung quanh bạn tình, vừa cố sức gào lên những tiếng kêu nghe đến não ruột, những tiếng kêu thiết tha, mời gọi, khẩn cầu, lôi cuốn.

Hơn thế, nó bắt đầu nhảy tới nhảy lui trước mặt con mèo đen, lông của nó xù ra, những động tác cuồng quýt, hấp tấp, và tiếng gào kéo dài liên hồi, tựa như tiếng nức nở, tựa như tiếng kêu khóc, tựa như tiếng van xin đau đớn và khát thèm. Còn thằng mèo đen vẫn ngồi im, mặt vẫn nghếch lên trời, đôi mắt không buồn động cựa. Nhưng điều lạ là, thằng mèo đen vẫn không mấy may rung động, nó cứ ngồi đấy, như vô cảm, như bất cần, thậm chí là như coi thường.

Tôi nhớ lại suốt mấy tháng trời, tôi đã nâng niu chăm bẵm Công Chúa vất vả như thế nào. Ngày ba bữa cá nướng, những con cá béo núc, nướng giòn trên vỉ, còn rưới thêm chút mỡ, được dọn trên một chiếc đĩa sứ sạch sẽ. Nuôi nấng như vậy, chăm bẵm như vậy mới có Công Chúa như hôm nay. Đáng ra, với một thân thể xinh đẹp, khoẻ mạnh, với một bộ lông đặc sắc, với một gia cảnh sang trọng như thế, Công Chúa của tôi phải luôn được những con mèo đen đực trong xóm ve vãn, thậm chí còn phải mò đến đây mà cầu cạnh một ánh mắt nhìn, một cái vuốt ve của Công Chúa, chúng còn phải thi nhau làm trò, cố sức lấy lòng Công Chúa, thế mới phải. Nhưng trời ơi, Công Chúa kiêu sa của tôi lại đang phải ve vãn, mời gọi đến khản giọng, đứt tiếng trước mặt một thằng đực gầy gò, lông dựng ngược, bần thiêu dơ dáy, lại ngạo mạn thế kia ư? Công Chúa không hay biết tâm trạng của ông chủ, nó vẫn đang cố hết sức lấy lòng bạn tình của mình.

Tôi nổi đóa lên thực sự. Tôi cảm thấy bị xúc phạm. Con mèo quý giá của tôi, Công Chúa của tôi, không thể theo đuổi đến mức quên cả tự trọng trước một thằng đực như vậy. Mặc cho Công Chúa gào thét đau đớn van xin, mặc cho Công Chúa của tôi có thể sẵn sàng xả thân để thằng mèo đen dơ dáy kia để ý, tôi kiên tiết cầm cái roi dài vọt chan chát xuống con mèo đen, đuổi đánh nó, chửi bới nó, tổng khứ nó ra khỏi vườn nhà. Công Chúa ngơ ngác nhìn tôi. Tôi ôm Công Chúa vỗ về: "Ba sẽ tìm cho con một đứa đàn ông hoàng. Loại dơ dáy ấy không xứng đáng với con...". Công Chúa thều thào kêu lên vài tiếng ngắn, không biết là nó đồng tình hay nguyên rủa tôi đã phá tan cuộc tình đầu tiên của nó. Còn con mèo đen thì nhảy tót lên bức tường cao, đưa ánh mắt vô cảm nhìn xuống, trông thật lộn ruột.

Đêm sau, vẫn ở vườn nhà, tôi nhận ra tiếng Công Chúa kêu khe khẽ. Tôi chạy vọt ra quan sát. Thằng mèo đen dơ dáy nằm trên bụi cỏ, Công Chúa hốt hoảng liếm láp, ân cần chăm sóc. Tôi nhìn thấy rõ thân thằng mèo đen bị một nhát chém trượt, máu loang đỏ. Công Chúa tỉ mẩn liếm láp, miệng kêu an ủi, còn bạn tình của nó thì như một gã công tử ưa được nưng chiều, nó nằm yên, ghéech chân lên, điệu bộ quan cách và

đáng ghét quá. Tôi đã tính chuyện đánh đuổi nó. Công Chúa của tôi lại phải chăm bẵm, cung nụng cái thằng mèo dơ dáy này hay sao? Nhưng nghĩ, dẫu sao thì thằng mèo này đang bị ai đó chém trượt, đau đớn, nên tôi tha, không đuổi đánh nữa.

Mấy tháng sau, Công Chúa sinh hạ được năm chú mèo con, tất cả đều mang nòi giống của thằng mèo đen đã bị tôi đuổi đánh.

Lứa mèo con đã trưởng thành và dần tách mẹ. Tôi đành mang hết năm con mèo con, sản phẩm tình yêu không cân xứng của Công Chúa đem cho hết. Vài tháng sau, Công Chúa lại bắt đầu cuộc tìm kiếm bạn tình.

Lần này, tôi quyết định theo sát Công Chúa, cốt hỗ trợ nó, tìm cho nó một thằng bạn tình tương xứng. Ban ngày nằm ngủ thiếp thiếp trên bộ ghế salông nệm mút, tối đến, tầm chín giờ đêm, Công Chúa bắt đầu lặng lẽ ra khỏi nhà. Tôi bám theo. Tiếng kêu của Công Chúa vang vọng trong đêm tối. Tôi lại phục sẵn ở góc ối già chờ. Rất nhiều đêm như vậy, tôi chờ, vẫn chỉ là tiếng kêu đến khản giọng của Công Chúa mà không thấy một thằng đực nào xuất hiện. Công Chúa đi suốt đêm, đi xuyên trong mưa phùn gió bắc, tiếng kêu của nó cứ xa dần, xa dần, chìm lấp vào trong màn mưa dày. Gần sáng, Công Chúa về, người ướt sũng, khuôn mặt bạc phờ, đôi mắt ngơ ngác và đỏ ngầu. Tôi ôm nó, vuốt ve, an ủi, biết là nó vẫn chưa tìm thấy bạn tình.

Nhiều đêm liền Công Chúa ra về trắng tay khiến tôi bắt đầu ngờ ngợ một chuyện gì đó đang xảy ra. Không lẽ một con mèo cái hấp dẫn như Công Chúa lại không thể "đánh mắt" được một thằng mèo nào. Không lẽ, với sự kiên nhẫn vô biên như Công Chúa, không quản đêm tối, không quản mưa gió, đêm nào cũng đi, đêm nào cũng khát gọi bạn tình mà cuối cùng vẫn không gặp được một ý trung nhân nào? Nó ăn rất ít, gầy rộc, khiến tôi lo lắng. Những chuyến đi tìm bạn tình của nó càng dài ra, thậm chí đã có ngày Công Chúa còn không về nhà, chứng tỏ nó đi rất xa. Tôi bắt đầu thấy nao lòng. Tôi bắt đầu thấy mong thằng mèo đen hôm nào. Giá lúc này, thằng ấy lại xuất hiện, thôi thì dơ dáy cũng được, để đêm đêm tôi khỏi phải thao thức nghe tiếng gào thảm hại và bắt lực của Công Chúa. Đêm nào cũng mưa. Và như một định mệnh, như một sự bắt buộc của tạo hoá, dù mưa rét như vậy nhưng đêm nào Công Chúa của tôi cũng lao ra khỏi nhà và tìm kiếm, và gào khóc. Và trắng tay.

Công Chúa vẫn rời nhà ra đi. Nó đi cùng tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu khát muốn, tiếng kêu tìm bạn tình, còn tôi thì lò dò bước theo, lo sợ... Đêm nay, trong mưa, Công Chúa rẽ ngược đường, đi về cuối thị trấn. Thân nó ướt sũng trong mưa. Tôi cũng ướt sũng. Mỗi bước đi, Công Chúa cố gắng cài đặt khắp nơi những tiếng gọi bạn tình thông thiết. Nhưng mọi ngõ nhà đều vắng vẻ. Công Chúa thất vọng. Không một tiếng kêu đáp lại. Không một bóng dáng thằng mèo nào. Công Chúa đi qua ngõ nhà một cái quán nhậu mới khai trương. Nó dừng. Nó nhẹ nhàng leo lên cành táo và ngóng mắt nhìn vào trong nhà. Tôi cố gắng quan sát.

Tội nghiệp, đôi mắt Công Chúa nhìn sâu vào khoảng sân còn miệng nó lại gào lên những tiếng kêu nghe xót đắng. Trong nhà, nghe nhiều tiếng nói cười. "Dô! Trăm phần trăm!". Quán Tiều hồ - tôi nhìn thấy bảng hiệu.

Nghe tiếng chạm cốc và tiếng hô quá lớn, Công Chúa giật mình tuột khỏi cành táo, lại bước. Đột nhiên, Công Chúa đứng lại. Nó dỏng tai lên. Cái đầu của nó nghiêng ngó. Rồi bằng một bước nhún nhẹ, nó vọt cao lên trên một cành cây ven đường. Công Chúa như đổ dồn người về phía trước, chăm chú, tiếng kêu của nó nhỏ lại nhưng tha thiết, sung sướng, tựa như nó đang bắt được một hồi âm, một tiếng trả lời của bạn tình ở chân trời góc bể nào đó. Tôi cũng lắng nghe. Một tiếng mèo lạ đâu đó văng vẳng trong đêm, đứt rời qua những hạt mưa xối xả, đứt rời trong gió rét. Công Chúa nhún chân lao xuống đất. Tôi lao theo. Bóng Công Chúa chạy vùn vụt trong đêm, trong mưa. Tôi lao theo. Công Chúa vẫn lao thẳng trên đường và phóng về phía trước những tiếng kêu náo nhiệt, sung sướng và mãn nguyện. Xa xa cuối con đường, nơi có quảng sáng hắt rõ, tiếng con mèo đực nào đó vẫn văng vẳng đến, dù là tiếng mèo văng đến đứt quãng, tan biến trong mưa lớn. Công Chúa của tôi vẫn phóng tới, đuôi vồng cao, chân sải dài.

Tôi tưởng tượng nếu lúc này Công Chúa của tôi gặp được bạn tình chắc là sẽ xảy ra một cuộc âu yếm dữ dội, mạnh mẽ và thắm thiết chưa từng có. "Không... Quay lại... Không..." - Tôi khụy chân xuống đường. Quảng sáng ở cuối con đường nơi có tiếng con mèo đực vọng ra lại chính là một quán nhậu nữa. Thêm một quán tiều hồ. Và tôi biết chắc chắn trong đó nhốt rất nhiều những con mèo đực. Và bây giờ, đó cũng là địa chỉ cuối cùng cho Công Chúa của tôi tìm đến gặp bạn tình. Hèn gì trong thị trấn, văng bóng những con mèo. Hèn gì mấy đêm rồi, Công Chúa của tôi mòn mỏi tìm kiếm vẫn không gặp bạn tình. "Không... Quay lại!...".

Nhưng Công Chúa đã mất hút vào quảng sáng trong cái quán nhỏ cuối con đường. Tôi đi như lết đến bên cửa quán. Mọi người trong nhà vẫn say ngủ. Cái chuông mèo đặt ở gian bếp, nhót có tới mấy chục con mèo. Tôi bủn rủn chân tay, không thể diễn tả được cảm xúc của mình khi nhìn thấy Công Chúa của tôi đang vật vã, đang rên rỉ, đang gào lên sung sướng bên người bạn tình. Nhưng thằng mèo đen thì lại ở trong cũi sắt, còn Công Chúa của tôi thì quăng quật bên ngoài, cố hết sức để đưa tấm thân mình gần hơn nữa với bạn tình.

Công Chúa lao ngược ra đường về nhà. Tôi chạy theo nó, ướt sũng.

Đêm sau, Công Chúa của tôi lại ra đi. Ngoài kia trời vẫn đang mưa. Và tôi biết Công Chúa đang đến với quảng sáng quán tiêu hổ ở cuối con đường để đến với bạn tình. Tôi mặc nó. Dù nó phải tìm bạn tình của mình trong cũi sắt nhưng đó là khát vọng của tạo hoá buộc Công Chúa như vậy, tôi không cản được.

Nhưng...

Một đêm. Hai đêm. Ba đêm. Công Chúa không quay về.

Tôi đỏ mắt chờ. Đêm nào tôi cũng chờ. Đêm nào tôi cũng nhìn ra ngoài trời. Đêm nào ngoài trời kia cũng mưa... Tôi lao tới cái quảng sáng cuối con đường. Trong cũi sắt trống không. Trên nhà, mấy cái bàn nhậu ồn ào, những đĩa thịt to ú ụ tới tấp mang ra. Tôi hoảng hốt khi nghĩ đến việc người ta thông dây vào cổ Công Chúa, tống nó vào thùng nước sôi... Nhưng kìa, trên xà ngang của gian nhà bếp, Công Chúa của tôi nằm bẹp rúm, thõng đuôi, buông dài cả bốn chân. Công Chúa đã chết. Người ta không bắt nó. Nó chết vì cái chuông sắt nhót những chú mèo đã rỗng không. Nó chết vì niềm hy vọng cuối cùng để tìm bạn tình tại cái cũi sắt này đã không còn - tôi nghĩ vậy.